

"I may not completely agree with what you say. But I will defend to death your right to say it"

-S.G.Tallentyre

ചിന്താസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് വെടിയേറ്റപ്പോൾ പരന്നൊലിച്ചത് ചോരയായിരുന്നില്ല. ചുവന്ന മഷിയായിരുന്നു.

കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയവനോട് അയിത്തമുള്ള, അക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ട് മുറിവേൽക്കുന്ന, ചിന്തകൾകൊണ്ട് തകർന്നടിയുന്ന, ശില്പങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്നവർക്കിരിയില്ലേ, സ്വാതന്ത്ര്യം അനുകൂലിക്കാൻ മാത്രമല്ല പ്രതികൂലിക്കാൻ കൂടിയാണെന്ന്. എഴുതാനും പറയാനും പാടാനും തിന്നാനും ഉടുക്കാനും വിലക്കുള്ള കാലത്ത് പ്രതികരണശേഷി മാറകരോഗമാണ്. മരണം വരെ സംഭവിച്ചേക്കാം. അതുകൊണ്ട് നാവടങ്ങാതെ ഗർജ്ജിക്കുക. അവന്റെ കർണ്ണപടം തകരും വരെ.

മനുഷ്യത്വം മരിക്കുന്നിടത്ത് യുദ്ധങ്ങൾ ജനിക്കുന്നു

Muhsin Moidu Vayat
H8

“The first casualty of war is truth” ശരിയാണ് ഒരു യുദ്ധമുണ്ടാകുമ്പോൾ ആദ്യം മരിക്കുന്നത് സത്യമാണ്. ബെർട്രാണ്ട് റസൽ പറഞ്ഞത് പോലെ, “War does not determine who is right, but only who is left” കാരണം ചരിത്രങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നത് എന്നും യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ചവരാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ സത്യമെന്നത് ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുന്നവന്റെ ഭാഗത്തായിരിക്കുമെന്നത് സ്വാഭാവികം മാത്രം. കഴിഞ്ഞ ഒരു 5000 വർഷത്തെ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അനേകം യുദ്ധങ്ങൾക്ക് ഈ ഭൂമി സാക്ഷിയായി. ഭൂമിയുടെ കണ്ണുനീരിന് മനുഷ്യനോളം തന്നെ പഴക്കമുണ്ട് പക്ഷെ, അന്നും ഇന്നും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം എന്തെന്നുവെച്ചാൽ, അന്ന് ഭൂമിയിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു കോണിൽ ആയിരങ്ങൾ മരണപ്പെട്ടാലും മറ്റു ഭാഗത്ത് ആളുകൾ സന്തോഷത്തോടെ ജീവിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ ഇന്ന് സിറിയയിലെ ഷെൽ ആക്രമണത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ട 40 പേരുടെ ചുട്ടുരക്തം വന്നു വീഴുന്നത് നമ്മുടെ സ്വീകരണമുറിയിലാണ്.

അന്നും ഇന്നും മനുഷ്യൻ യുദ്ധം ചെയ്തിരുന്നത്, അവന്റെ ഭാവി സുരക്ഷിതമാക്കാനാണ്. ആയിരമോ, രണ്ടായിരമോ വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ജീവിച്ചവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവരുടെ ഭാവികാലത്തിലാണ് നാം ഇന്ന് ജീവിക്കുന്നത്. പക്ഷെ യുദ്ധത്തിന് മാത്രം ഒരു മാറ്റവു

മില്ല. ഈ യുദ്ധങ്ങൾ കൊണ്ട് എന്ത് നേടി എന്നു ചോദിച്ചാൽ, ഉത്തരം വളരെ നിസ്സാരമാണ്. യുദ്ധം ചെയ്തവരുടെ വർത്തമാനകാലവും, അതിനടുത്ത തലമുറയുടെ ഭാവിയും, ഓരോ യുദ്ധവും നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഉള്ളവൻ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത്, കയ്യിലുള്ളത് നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാൻ ആണെങ്കിൽ, ഇല്ലാത്തവൻ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത്, കാൾ മാക്സ് പറഞ്ഞപോലെ “You are not going to lose anything but everything to gain” എന്ന സിദ്ധാന്ത പ്രകാരമാണ്. മനുഷ്യൻ ഈ ഭൂമിയിൽ അവശേഷിക്കുന്നത് വരെ, ഈ യുദ്ധങ്ങളും തുടർന്നു കൊണ്ടേയിരിക്കും എന്ന് പറയേണ്ടി വരും.

ഞാനിപ്പോൾ യുദ്ധത്തിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നത് തന്നെ കണ്ണുപൊട്ടൻ ആനയെ വർണ്ണിക്കുന്നത് പോലെയാണ്. ഓർക്കാപ്പുറത്ത് വന്നു വീഴാവുന്ന മിസൈലിനെക്കുറിച്ചോർത്ത് ഭീതിപൂർവ്വം ഞാനൊരു വഴിയിലൂടെയും നടന്നിട്ടില്ല. എന്റെ സഹോദരങ്ങളുടെയോ മാതാപിതാക്കളുടെയോ ചിന്നിച്ചിതറിയ മൃതദേഹങ്ങളുടെ മുന്നിൽ നിന്ന് നിസ്സഹായനായി വിലപിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. കിട്ടിയതെല്ലാം നുള്ളിപ്പെറുക്കി, പിറന്ന മണ്ണിൽ ജീവൻ പണയം വച്ച് പാലായനം ചെയ്യേണ്ടിയും വന്നിട്ടില്ല. ഞാനിതൊക്കെ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും ഈ ലോകത്ത് ഇതൊക്കെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഭീകരതയെ എതിരിടുന്ന അതിഭീകരതയും, അതിഭീകരതയെ എതിരിടുന്ന കൊടും ഭീകരതയും, ഈ ലോകത്തെ നരക തുല്യമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഈ ലോകത്തെ ആറര ബില്യൺ ജനങ്ങളിൽ, ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരും വിശ്വസിക്കാത്തവരും ഉണ്ട്. ഇവിടെ കൗതുകകരമായ കാര്യമെന്താണെന്ന് വെച്ചാൽ എല്ലാവരും അവകാശപ്പെടുന്നത്, തങ്ങൾ സമാധാനത്തിന്റെ വക്താക്കളാണെന്നാണ്. പക്ഷെ ഇവരുടെ അനുയായികൾ പരസ്പരം തെരുവുകളിൽ ചോര ചിന്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയാണ് യുദ്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത്? ചോദ്യം വളരെ ലളിതവും, ഉത്തരം അതിസങ്കീർണ്ണവുമാണ്. ഇതിന്റെ കാര്യകാരണങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു കാര്യം നമുക്ക് മനസ്സിലാവും.

എല്ലാതരം ജാതീയതയുടെയും, വർഗീയതയുടെ, അസഹിഷ്ണുതയുടെയും വേരുകൾ പിഴുതെറിഞ്ഞ്, മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനായി കാണുന്ന മാനവികതയുടെ വക്താക്കളായി “ലോക സമസ്ത സുഖിനോഭവന്തു” എന്ന അതിവിശാലമായ മാനസിക തലത്തിലേക്ക് നമുക്ക് ഉയരാൻ കഴിയണം.

"When people are happy you cannot drag them into war" അതെ സന്തോഷവാനായി ഇന്ന് ജീവിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് യുദ്ധത്തിലേക്ക് എടുത്തുചാടി സ്വയം നശിക്കാനോ മറ്റുള്ളവരെ നശിപ്പിക്കാനോ കഴിയില്ല. പ്രധാനമായും മൂന്ന് കാരണങ്ങളാണ് ആധുനിക മനുഷ്യനെ യുദ്ധത്തിലേക്ക് തള്ളിവിടുന്നത്. "when people are miserable, suffering and socially repressed". ആധുനിക മനുഷ്യൻ വളരെ ചിന്താക്കുഴപ്പത്തിലാണ്. കാരണം പലപ്പോഴും പത്ര-ദൃശ്യ-ശ്രവ്യ മാധ്യമങ്ങൾ ഇന്നലെ പറഞ്ഞത് അല്ല ഇന്ന് ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. രാസായുധം കൈവശം വെച്ചെന്നു സംശയിച്ച്, ഇറാഖ് ജനതയെ ചിന്നിടുന്നമാക്കി, ഒടുവിൽ തെറ്റുപറ്റിയെന്ന് പറഞ്ഞ് കുറ്റസമ്മതം നടത്തിയത്, വർത്തമാന കാല സംഭവങ്ങളാണ്. ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, എന്ത് വിശ്വസിക്കണം, എന്ത് വിശ്വസിക്കരുത് എന്നത് ഒരു വലിയ സമസ്യയാണ്. ലോകത്തിലെ മനുഷ്യരെ, കൊന്നൊടുക്കിയ കണക്ക് എടുക്കുകയാണെങ്കിൽ, അതിനൊരുകയ്യും, കണക്കുമില്ലാത്ത രീതിയിൽ, ലക്ഷക്കണക്കിന് മനുഷ്യരെ കൊന്നുതള്ളിയ ഒരു രാജ്യമാണ് ഇന്ന് സമാധാനത്തിന്റെ വക്താക്കളായി സ്വയം അവരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എന്നത് വളരെ കൗതുകകരവും, വിചിത്രവും തന്നെ.

മനുഷ്യരുടെ ആക്രമണമോത്സുകത പരിപൂർണ്ണമായി ഇല്ലാതാക്കാൻ ഒരുപക്ഷേ നമുക്ക് സാധിച്ചെന്ന് വരില്ല. പക്ഷേ അത് കുറച്ച് കൊണ്ടുവരാൻ നമുക്ക് സാധിക്കും. അതിനു കൂടുതൽ സ്ഥിരതയുള്ള, അടിത്തറയുള്ള മനുഷ്യനെ വളർത്തിയെടുക്കണം. ഈ ലോകത്തെ സർവ്വരാചരങ്ങളെക്കാൾ മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധി അതിസാധാരണമാണ്. പക്ഷേ അതുപയോഗിക്കാനുള്ള സ്ഥിരത നാം കൈവരിക്കാതെ പോയി. സാധാരണ ഒരു ജനുവിന് വയറു നിറഞ്ഞാൽ അതിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ തീരുന്നു, മനുഷ്യന് വയറു നിറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ആ ഒരു പ്രശ്നം മാത്രമേ ഉണ്ടാവൂ. എന്നാൽ വയറു നിറഞ്ഞാലോ? നൂറുകൂട്ടം പ്രശ്നങ്ങൾ ഉടലെടുക്കുന്നു.

ആവശ്യമായ ബുദ്ധിസ്ഥിരത നമുക്ക് കൈവരിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഇവിടെ Human Intelligence മനുഷ്യന് തന്നെ എതിരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇതിനു വിപരീതമായി മാനവരാശിയുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി, അതു പ്രവർത്തിപ്പിക്കണം. സ്ഥിരതയില്ലാത്ത അതിബുദ്ധിമാനായ ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു ദുരന്തമായി മാറുന്നു.

അതിനാൽ നാം ഏറ്റവും കൂടുതലായി പരിശ്രമിക്കേണ്ടത് മാനസികവും ശാരീരികവും, ആത്മീയപരമായും ഊർജ്ജപരമായും സ്ഥിരതയുള്ള ഒരു സമൂഹത്തെ വാർത്തെടുക്കുന്നതിനാണ്. ബുദ്ധിയും ധീഷണശക്തിയും ഒരു കത്തിപോലെയാണ്. അത് വേണ്ടവിധം ഉപയോഗിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആപത്തിൽ ചെന്നെത്തിക്കും. നിലവിലുള്ള സാഹചര്യത്തിൽ നാം നമ്മെത്തന്നെ മുറിവേൽപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്, അതുവഴി മറ്റുള്ളവരെയും. ലോകത്തിന് സംസ്കാരം എന്തെന്ന് പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്ത ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ സംസ്കാരമുള്ള നാടാണ് നമ്മുടെ ഭാരതം. ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിധി എന്ന വാക്കുപോലും നമ്മൾ കടമെടുത്തതാണ്.

ആയിരക്കണക്കിന് വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ഭാരതീയ സംസ്കാരം ലോകത്തിന് മുന്നിൽ വെച്ചത് "You are what your Karma is" എന്ന ആദർശമാണ്. അതായത് ഒരു മനുഷ്യൻ ശ്രേഷ്ഠനാകുന്നതും നീചനാകുന്നതും, അവനവന്റെ കർമ്മങ്ങളെ ആധാരമാക്കിയാണ്. എല്ലാതരം ജാതീയതയുടെയും, വർഗീയതയുടെ, അസഹിഷ്ണുതയുടെയും വേരുകൾ പിഴുതെറിഞ്ഞ്, മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനായി കാണുന്ന മാനവികതയുടെ വക്താക്കളായി "ലോകം സമസ്തം സുഖിനോ ഭവതു" എന്ന അതിവിശാലമായ മാനസിക തലത്തിലേക്ക് നമുക്ക് ഉയരാൻ കഴിയണം. "മറ്റുള്ളവർക്കായി ഒരു കണ്ണീർക്കണം ഞാൻ പൊടിക്കവെ ഉദിക്കുകയായി എന്നാത്മാവിൽ ഒരായിരം അഗ്നിമണ്ഡലങ്ങൾ." എന്ന് പാടിയ അക്കിത്തത്തിന്റെ വരികളെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സ്വയം പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും, അതുവഴി മറ്റുള്ളവരെ പ്രകാശിപ്പിക്കാനും നമുക്കാവട്ടെ എന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട്...

വിവേചനം

Akhil .A
H8

കറുത്തവർ വെറുക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണോ
ഇരുട്ട് അധർമ്മമാവുന്നത്
അതോ
ഇരുട്ട് അധർമ്മമായതുകൊണ്ടോ
കറുത്തവർ വെറുക്കപ്പെട്ടത്?

